

ANGÚNIA

APUNT SOBRE LA BELLESA DEL TEMPS – 6

(2007)

PERSONATGES

MOIRA

ROGER. Divuit anys més gran que Moira.

DOMÈNEC. Divuit anys més gran que Roger.

ROGER: Tu creus?

MOIRA: No escric malament. Vull dir...; no ho sé, segons com és un autor interessant, de tota manera.

ROGER: No hi ha molt on triar... Interessant... En aquest cas què vols dir, interessant?

MOIRA: Deixa-ho córrer.

ROGER: No, està bé, si a tu et sembla que és interessant...

MOIRA: No sempre, no diré pas que... (*S'atura.*)

ROGER: ...Que algú altre, qui sigui, jo mateix, no pugui arribar a escriure, o no hagi ja escrit alguna obra del mateix nivell d'interès que pel que sembla li concedeixes a ell.

MOIRA: No he parlat de... No m'emboliquis. No comencis. Què fa la Clara?

ROGER: I no parlàvem de la Clara.

MOIRA: Què fa?

ROGER: Bé. M'hi sento bé. M'hi entenc.

MOIRA: No tenia sentit, continuar. Ho veus? Tu i jo, no.

ROGER: A la teva edat em van cridar l'atenció un parell d'obres del Domènec. O he envellit jo o han envellit elles. Ara, si hi clavo una ullada, només em salten a la vista els astuts mecanismes que va utilitzar. Em salten a la cara els trucs, les costures, els cosits...

MOIRA: I dintre de divuit anys a mi em passarà el mateix, oi?

ROGER, *a nosaltres*: La Moira és escriptora. De teatre. Textos teatrals, com jo. Però dir que és escriptora de teatre potser és dir massa. Jove, això sí. I ha guanyat un premi. Punt. Com tothom.

MOIRA, *a nosaltres*: Escriure, aquestes continuades ganes d'escriure. No sé on arribaré. S'hi van presentar cinquanta-tres obres i vaig guanyar jo. Potser sí, potser serveixo, no en puc estar segura. Durant uns mesos vaig sortir amb el Roger. Escric i és una altra cosa... Vull dir, escric teatre. Al llarg dels anys ha tingut, de debò, ja és molt, tres èxits. Tres grans èxits. El tercer era un calc del segon, i el segon un calc del primer. S'ha encallat. Des del meu punt de vista. Però la fórmula li funciona.

ROGER: Moira, nena...

MOIRA: No parlem de teatre, Roger.

ROGER: Eres tu qui en parlava.

MOIRA: Parlava del Domènec.

ROGER: Quan heu quedat que l'aniries a veure?

MOIRA: Demà. No el conec, només l'he saludat un parell de vegades.

ROGER: Escriure teatre és com qualsevol altra ocupació.

MOIRA: Gràcies per aclarir-m'ho.

ROGER: És que et veig una mica nerviosa.

MOIRA: No són nervis, és curiositat. Em va trucar ell. Em vol veure. Records a la Clara.

ROGER: M'explicaràs com t'haurà anat amb el Domènec?

* * *

DOMÈNEC: L'he llegida. Té gràcia.

MOIRA: No ho sé.

DOMÈNEC: Dialogues de manera fluïda. Però sempre són diàlegs de dues persones. Has de mirar de jugar amb més veus a la vegada, Ara, l'important... Busques històries, problemes, que no sonen a tòpic. O gairebé no. Hi ha humanitat. Me'ls crec.

MOIRA: Vaja.

DOMÈNEC: Què?

MOIRA: M'ho estàs dient tu.

DOMÈNEC: Sí.

MOIRA: Vull dir, un autor de debò.

DOMÈNEC: N'hi ha de mentida? Deixa, ja t'he entès. Gràcies.

MOIRA: Quan vaig llegir... No la vaig arribar a veure, és clar. Era massa joveneta, encara no anava al teatre. Quan vaig llegir *Darrers anys*, *darrers mesos* vaig pensar: en aquesta ciutat hi ha algú que sap escriure així.

DOMÈNEC: No va ser cap gran èxit.

MOIRA: Com que no?

DOMÈNEC: No. I em faig gran. No he aconseguit allò que no sé què és però que és el que volia aconseguir. No ho he aconseguit. I ara soc gran. Ja no seré capaç d'arribar a escriure res d'especial interès, potser. Ni de parlar de tot el que voldria parlar.

MOIRA: Però què dius?

DOMÈNEC: És per això que... Almenys, m'agrada conèixer gent jove. Entendre què feu, on aneu i etcètera.

MOIRA, *a nosaltres*: Sí, és gran. És un vell. Què haurà passat, amb mi, quan arribi a la seva edat? Què havia fet, ell, a la meua edat? A la meua edat havia escrit obres que no he llegit mai, que ningú no recorda. Però després...; alguna vegada gairebé arriba a atrapar-te. No del tot. Gairebé. A estones. Quin fàstic si quan arribi a la seva edat algú pensa això mateix de mi.

DOMÈNEC, *a nosaltres*: És preciosa. Em mira amb atenció. Aquella bona dona, aquella senyora, l'altre dia, em va dir que personalment em trobava tan interessant com el seu actor de cine preferit. Preferit des que era joveneta, quaranta anys enrere. Cada dia, al matí, quan entro al bany, em veig al mirall i, sempre inesperadament, sempre incomprensiblement, em trobo davant d'un vell anguniós. Demà serà pitjor que avui. Les dones de la meua edat no m'interessen. Una noia com la que tinc davant meu mai no es podria arribar a fixar en mi. Ni ho pretenc.

MOIRA: Els joves no som interessants.

DOMÈNEC: Depèn, com sempre. I... Resumint, m'agrada conèixer gent jove, si puc, si la gent jove em deixa. I... Bé, hi ha un projecte...

MOIRA: Escrius una nova obra?

DOMÈNEC: Vull escriure-la. Però no sol.

MOIRA: Ah.

DOMÈNEC: Una peça a sis o a vuit mans. A sis, segurament; ja n'hi hauria prou. Escriure d'aquesta manera no acostuma a donar bons resultats però... La sala, el teatre on estrenaríem és petita, es pot permetre aquesta mena d'experiments. I el director que s'hi ha apuntat m'agrada.

MOIRA: Sona... sona interessant, sona intrigant.

DOMÈNEC: De debò? Per això t'he volgut veure. Cas que el projecte no et digui res, si no hi trobes al·licient... No t'has pas de comprometre, encara.

MOIRA: Sí! Vull dir... Comprometre'm a què?

DOMÈNEC: A treballar amb mi.

MOIRA: Amb tu?

DOMÈNEC: Saps dialogar. I ets ambiciosa. I es tracta de barrejar autors d'edats diferents. Vols provar-ho?

MOIRA: No sé si ho entenc.

DOMÈNEC: M'has entès. Et demano que, si l'engego, entris en el projecte.

MOIRA: Ho dius de debò?

DOMÈNEC: Ets molt jove... Als meus ulls, molt. No suportó tornar-me gran i fer fàstic a la gent jove. El projecte consisteix...

MOIRA: Tu encara ets jove! Hi ha molta gent amb potser vint anys menys que tu i que en realitat... En realitat, ells... Ells sí que són vells, vells sense remissió!

DOMÈNEC: No et faig fàstic?

MOIRA: Què? Eh? És clar que no! Què vols, què he de fer?

DOMÈNEC: Què vull?

MOIRA: Què vols?

DOMÈNEC: Vull... Dona...

MOIRA: Com és, com ha de ser, quina mena de cosa ha de ser aquest text a no sé quantes mans?

DOMÈNEC: Ah. Ha de ser una peça sobre... Com dir-ho? La lluita entre diferents cervells que es disposen a... La lluita per dominar amb el teu cervell el cervell de l'altre que tens al davant. Una lluita, diguéssim, secreta, però bé, a fi de comptes una lluita pel poder. El poder. Saps què vull dir? Sona a Strindberg, oi? Però en realitat... Una lluita que, en principi, ja ho veuríem, cal treballar-ho, funciona tant entre persones com entre cultures. Cada cervell és un món diferent, cada cultura és un món diferent. Obvietats, perdona. Però cada... Saps? Cada...

* * *

ROGER: Se't vol tirar.

MOIRA: Voldries que digués que no.

ROGER: Un vell que se't vol tirar.

MOIRA: No tens ganes que me'n surti. La Clara no et fa ombra. Per això t'hi trobes bé. No hi ha por que la Clara t'arribi a fer mai ombra.

ROGER: Mira'm. T'ho dic honestament. Se't vol tirar.

MOIRA: No vols que arribi a fer mai res de bo.

ROGER: Ara no parlem estrictament de teatre. Oi que t'agrada parlar d'altres qüestions que no siguin el teatre, de tant en tant?

MOIRA: No. Si ho he dit algun cop mentia. Em passaria les hores, els dies, les setmanes, els mesos, els anys parlant de teatre.

ROGER: Què et sembla? Parlem cinc minuts de sexe?

MOIRA: Records a la Clara. Que no se t'oblidi, sobretot.

ROGER: Bé, doncs callo.

MOIRA: Com vols que no em faci il·lusió participar en aquest projecte? Eh?

ROGER: Només agafarà gent jove? Ell i al seu entorn només uns autors joves que se sentin agraïts i una mica fascinats?

MOIRA: No ho sé. Va dir diferents edats, no va dir únicament gent jove.

ROGER: A quantes mans, l'obra?

MOIRA: A sis, a vuit...

ROGER: Això no es farà mai. I si es fa serà una merda. Però si ha de servir perquè ell et pugui posar les grapes al damunt...

MOIRA: Què passa? No ho entens que vulgui ser-hi?

ROGER: És clar que ho entenc. (*A nosaltres.*) El vell té ofici però èxits de debò, malgrat la diferència d'anys, qui n'ha tingut soc jo. Què estic fent? Per què m'hi fico? Què cony em passa amb la Moira?

MOIRA, *a nosaltres*: Què em passa amb el Roger? M'irrita però... No, no té raó. És mesquí. Que es foti. El Roger i jo vam ser parella i encara, entre nosaltres... D'alguna manera encara...

ROGER: Canviem de conversa. Parlem de viatges. Escriure també és viure, sí. Però hi ha altres maneres de viure. No em diguis que no. Viatjant, per exemple. Viatjar és viure. No em diguis que no.

MOIRA: M'agrada viatjar i ho saps de memòria. Quan deia que per damunt de tot, a mi, el teatre...

ROGER: *tallant-la*: El vell no ha viatjat gaire.

MOIRA: Te'n vas de viatge?

ROGER: M'ho estic pensant... Quan el tornis a veure ves amb compte i recorda el que t'he dit. Almenys, això. Recorda el que t'he dit, entesos?

* * *

DOMÈNEC: No, en realitat vull escriure una obra sobre el temps.

ROGER: No era sobre alguna cosa així com ara la lluita entre, tu deies, entre cervells?

DOMÈNEC: D'on ho has tret? No. Sobre el temps.

ROGER: Quin temps?

DOMÈNEC: El temps. Les maneres de percebre el temps a cada moment de la vida. No la puc escriure sol. No entenc el temps de la mateixa manera que l'entenia fa vint o fa trenta anys.

ROGER: Ja. El temps en abstracte. No les coses que passen al nostre temps. El Temps amb majúscula.

DOMÈNEC: Aquesta és la conclusió a què arribes tu; no dic que sigui la meva. Els fets, els que siguin, si de cas, apareixerien a primer terme. Però darrere hi hauria... En primer terme, potser, la lluita pel poder entre persones amb maneres oposades de

veure la vida, de veure el món... Darrere, una obra sobre com sentim i com ens afecta el pas del temps.

ROGER: No és el mateix la manera de viure el temps a Barcelona que la manera de viure'l a l'Índia o a Haití o als Estats Units. No és el mateix el temps viscut des de la misèria o viscut des de la tranquil·litat de saber que podràs menjar cada dia, des d'un entorn pacífic o des d'un entorn on sempre s'ha viscut en guerra.

DOMÈNEC: De debò creus que vull que hi surti una cosa així? De debò esperes que piqui, que ho reconegui? No, a l'obra no hi posarem un nen d'Etiòpia que passa fam. No hem estat mai a Etiòpia. No sabem parlar d'Etiòpia. Què hi farem, jo, o nosaltres, des d'on hem de parlar, és des del nostre petit espai, de l'espai i de la gent que més o menys coneixem. Ah, i pretenc que a l'obra no hi passi ben bé res de particular.

ROGER: No l'escriuràs tu sol. Les persones amb les que treballis potser sí que hauran viatjat.

DOMÈNEC: És que no cal haver viatjat! Què entens per viatjar? Quinze dies, o ni que sigui un mes a... al Perú? Això és el que generalment fem, i això no és conèixer un país, això és haver clavat una ullada ràpida a la postal d'un país.

ROGER: Les persones amb les que vols treballar potser, és un dir, potser han estat uns quants mesos al Perú. Tu, no, però ells potser sí.

DOMÈNEC: Parlarem des d'aquí. Parlant des d'aquí, des del lloc que conec, també estic parlant de... del Perú. I ho sento, no parlaré de la misèria material. Parlaré... miraré que entre tots parlem del temps, de la simple misèria del pas del temps.

ROGER, a nosaltres: No m'escolta. Treballarà amb els altres, diu. Vol els altres al seu servei, els vol fent-se palles en honor seu. I prou. El que surti no interessarà ningú. No, sí, a ell... Adonar-te que algú es fa palles mentals en honor teu. Ho penso així i soc honest quan ho penso. Tant li fa, estem discutint de manera ridícula. Per què m'ha volgut veure, en realitat?

DOMÈNEC, a nosaltres: Per què discutim? A mi què m'importa el que ell pensa i a ell què li importa el que penso jo? Però soc jo qui l'ha cridat.

ROGER: Doncs molt bé.

DOMÈNEC: Aquella noia, la Moira... Hi vas sortir uns mesos. Li he demanat que treballi amb mi.

ROGER: Ah. Ah. Una tia estupenda. Potser amb tu aprendrà a escriure.

DOMÈNEC: En va començar a aprendre al teu costat. I tot just comença. Ves a saber. Encara la veus?

ROGER: Un cafè, de tant en tant. És preciosa.

DOMÈNEC: A la seva manera... sí. Té company, ara? Ho dic per saber si pot disposar del seu temps o si... Vull dir que tots plegats, els que siguem, tots plegats, cadascú té les seves feines que no podrà deixar i per tant, a vegades, haurem de treballar a hores intempestives. Em fa l'efecte. Tots plegats.

ROGER: No té parella. I em sembla que per tu, vull dir per treballar amb tu, faria qual-sevol cosa. Per treballar amb tots plegats, vull dir.

DOMÈNEC: Una obra sobre el temps i sobre les diferències i els problemes, els petits problemes entre...

ROGER: Una subtil paràbola.

DOMÈNEC: Tampoc. Res de paràboles, espero que no! No t'agradarà però...

ROGER: Ja ho veurem. No ho sé, ja ho veurem. Agafa-la.

DOMÈNEC: Què?

ROGER: La Moira et serà útil.

* * *

MOIRA: Qui seran els altres? Ha de ser una obra a sis o a vuit mans, no?

DOMÈNEC: M'he d'acabar de decidir. Estic temptejant el terreny.

MOIRA: De moment només has parlat amb mi.

DOMÈNEC: De debò, obertament, sí.

MOIRA: I per què jo, que no soc ningú?

DOMÈNEC: M'agrades.

MOIRA: Sí?

DOMÈNEC: El que escrius.

MOIRA: És clar.

DOMÈNEC: De debò.

MOIRA: Quina llàstima. No sap pas la ràbia que... Hauria de dir que sí. Me'n moro de ganes. Però és un projecte massa ambiciós. El Temps amb majúscules. No tindrè res a dir-hi. Si fos parlar de coses concretes segur que em sentiria més capaç. Coses senzilles, o complicades però clares, coses com la misèria d'una conversa, com... Com la desaparició dels matisos, com la prepotència dels tòpics, com la impossibilitat del diàleg quan un interlocutor té la paella pel mànec i l'altre no té res...

DOMÈNEC: Però si és això el que també vull fer! De manera indirecta, és això, també. Exactament això! Si ho estàs dient tu perquè abans t'ho he dit jo!

MOIRA: Vols que aquest... que això només sigui l'excipient! És com ho dius. No, i ho entenc, però... Massa subtil, encara, per mi. No sé si sabria com posar-m'hi.

DOMÈNEC, *a nosaltres*: Què pensa? Què em passa? Què li passa? Quina cabronada.

MOIRA, *a nosaltres*: I ara li he d'acabar de dir. Ja he començat, he d'acabar. Merda!

DOMÈNEC: Sí que podries. Has vist el teu amic Roger, últimament?

MOIRA: El Roger. Sí. Un cafè, de tant en tant.

DOMÈNEC: Perdona, continua, no t'he deixat acabar.

MOIRA: Hi ha un problema, ja ho veus.

DOMÈNEC: Sí que podries.

MOIRA: No m'atreveixo. Soc poc atrevida. Diuen que semblo atrevida però no. De fet no em necessites. M'entens?

DOMÈNEC: No.

MOIRA: M'hauries d'entendre. No puc, no m'atreveixo... no has de comptar amb mi. M'agradaria molt. D'una altra manera, m'agradaria molt.

DOMÈNEC: D'una altra manera.

MOIRA: Vull dir que no sabria situar-me al teu equip. N'he d'aprendre una mica més. Em sentiria...

DOMÈNEC: I si ho intentéssim tu i jo sols?

Pausa.

MOIRA: Tu i jo sols?

DOMÈNEC: Potser sí. És una manera de parlar però...

MOIRA: No.

Pausa.

DOMÈNEC: Quina angúnia, oi?

MOIRA: Eh?

DOMÈNEC: No ens en sortiríem. Tens raó. Deixa-ho, perdona.

MOIRA: M'agradaria més del que penses però... No... No ho sé.

DOMÈNEC: És clar, entesos. Deixem-ho córrer. No pateixis, deixem-ho córrer.

MOIRA: I em sap greu. Jo m'ho perdo. Ho sento. Em sap molt de greu. Que siguis més gran que jo no significa res.

Pausa.

DOMÈNEC: Llàstima, això no calia que ho diguessis.

* * *

ROGER: Se't volia tirar.

MOIRA: No ho crec.

ROGER: S'ha acabat. (*A nosaltres.*) S'ha acabat. No m'ho esperava. I ara... fixa't, no sé si estic content.

MOIRA, a nosaltres: Sí, me'n sortiré. A la meua manera. Sense pretendre res, fins on sigui. Jo sola, com pugui.

ROGER: Saps?, me'n vaig de viatge.

MOIRA: Ah, era que sí. La Clara t'ha convençut.

ROGER: No em pot acompanyar. Me'n vaig al Perú.

MOIRA: Quina enveja.

ROGER: Si vols, vine. Per què no vens? Anima't.

MOIRA: Tu i jo?

ROGER: Al Perú, i no pel paisatge. També pel paisatge. Però... Per provar d'entendre els altres. Per provar-ho una mica.

MOIRA: Dues setmanes?

ROGER: No. Dos mesos. Almenys. Conèixer una mica el Perú. Ja, dos mesos tampoc no és tant. Però a veure...; res de mirar-lo i prou. Procurar arribar fins on... No ho sé, ho sabré sobre la marxa.

MOIRA: Sona bé. El Domènec... El projecte potser és interessant, potser serviria de... Però... No sé què pensa. No ho sé, no ho sé gens. (*Pausa.*) És veritat, em fa angúnia.

ROGER: Anima't. El Perú. Diuen que Lima és un desastre. Com ho saben? S'hi han quedat, als carrers, després de les sis de la tarda, quan segons sembla la policia acaba la seva jornada laboral?

MOIRA: Espera, espera...

Pausa llarga.

MOIRA: Saps què passa? Saps què és el que em passa? No puc evitar-ho. Tu també em fas angúnia.

Barcelona, 24/5/2006 – 17/6/2006 – 24/10/2007